

Svenne Berka

— BÄST PÅ PLAN ...

Typiskt för Svenne Berkas sätt att arbeta: med i spelet varenda sekund, även om bollen befann sig på andra sidan planen. Invid som ishockeyinstruktör

■ DET ÄR MÅNGA SOM TYCKER att målvaktstigern Sven Bergquist, Hammarby, togs ur svenska landslaget alldeles för tidigt.

— Ja, nu har det gått så långt att man anses för gammal för att vakta fotbollsmålet i en landskamp. Man är alltså mogen för Rosenlunds ålderdomshem och kan när som helst dra sig tillbaka med sina pokaler och blåmärken som man skaffat sig under en lång fotbollsbanan. Vid 28 års ålder...

Så talade och sade Berka när han åkte ned till Köpenhamn för att vakta målet mot Danmark år 1943. Hans uttagning hade nämligen kritiserats på det skarpaste, och en del »förståsigpåare» undrade hur länge Sverige skulle dras med en så pensionsmässig målvakt som Sven Bergquist.

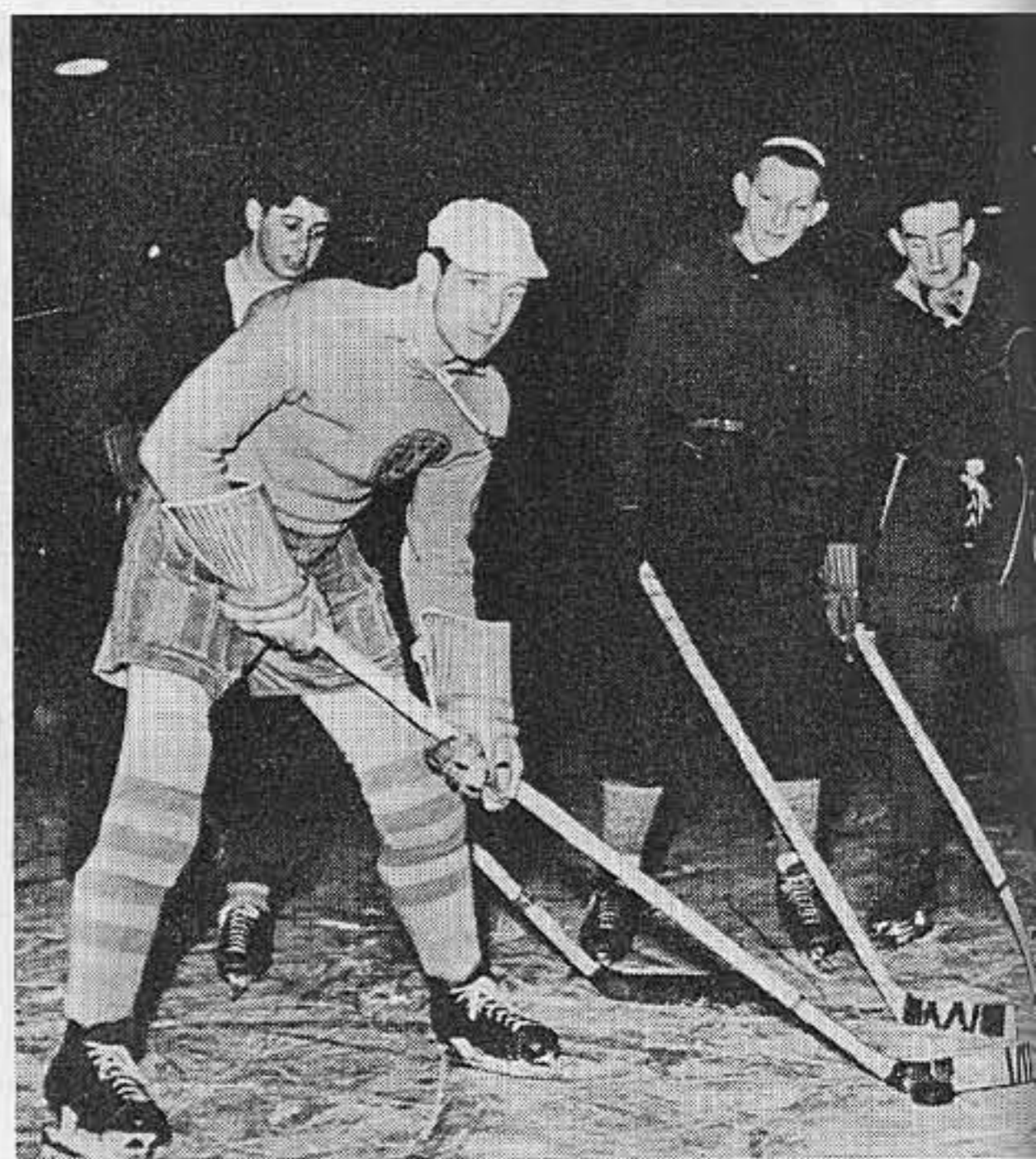
■ IDROTTENS LAGAR är hårda. En 30-åring, som i det civila livet anses just ha blivit torr bakom öronen ansågs — på den tiden, nu är det annorlunda — vara en förbrukad artikel mogen för nedskrotning.

Ja, kritiken hade varit väldigt hård mot Berka och redan före matchen mot Schweiz, som gick före den i Köpenhamn mot Danmark, avgav en — som han trodde — stor expert följande omdöme om det då uttagna svenska landslaget:

— Faktum är att nästan hela laget är prima. Svenne Berka i målet är den enda svaga punkten!

■ VARPÅ SVENNE svarade med att hålla nollan mot alplandets söner samt var, som så ofta förr, bästa man i laget nere i Köpenhamn, där det sviktande svenska försvaret släppte fram praktiskt taget vad som helst och i skrämmande grad körde med den öppna dörrrens politik.

En enig press konstaterade att det helt var Berkas förtjänst att vi slapp undan med 3—2 i baken och om hans högra långfinger varit en centimeter längre kunde det stannat vid 2—2. Svenne hade nämligen halva högra handen på det skott från Plöger som gav danskarna 3—2.

En dansk tidning hade efter matchen på halva löpsedeln: »Danmark slog Svenne Bergquist med 3—2.»

■ BERGQUIST HADE som så många gånger förr visat sig vara mannen som växer med uppgiften. Många gånger kunde man kanske tycka att han spelade nog så ointresserat i klubb laget men det hade sin naturliga förklaring, om man fick tro herr bollmotarfenomenet himself:

— En målvakt måste ha några droppar teaterblod i sig, annars är han ingen riktig målvakt. Jag kan inte bli inspirerad av att spela inför tom salong på Råsunda. Jag batar dom kalla betonggläktarna, men när det gäller en landskamp och jag får höra nationalsången, kanske skaka hand med kungen, höra sorlet och hejningarna då tändes det. Då tänker jag att »nu MÅSTE du spela på toppen, överträffa dej själv».

Där har ni skillnaden mellan landskamp och spel i andra divisionen som jag ser den.